

Sygn. akt: II K 34/15

1 Ds 2462/14 PR Olsztyn – Północ

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Niedziałkowska

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Przytuła

przy udziale Prokuratora: Ewy Hańczyc – Ciesielskiej

przy udziale oskarżycielki posiłkowej K. G.: ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24.07.2015 r., 13.11.2015 r., 07.12.2015 r., 20.01.2016 r.

sprawy przeciwko **D. P.** synowi K. i D. z domu H.

ur. (...) w D.

oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 09 sierpnia 2014 r. na drodze krajowej nr (...) na wysokości zjazdu do miejscowości B., gmina D., woj. (...), naraził kierującego samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) A. G. oraz pasażerów tego pojazdu tj. K. G. i jej czteromiesięczną córkę Z. U. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że kierując samochodem osobowym zwrócił się z samochodem kierowanym przez A. G. i przez uchyloną szybę umyślnie rzucił zakapslowaną szklaną butelką z zawartością substancji płynnej w kierunku tego samochodu, w wyniku czego szyba w drzwiach kierowcy została wybita, a przedmiotowa butelka wpadła do wnętrza pojazdu

tj. o czyn z art. 160 § 1 kk

II w okresie od 01 maja do 21 lipca 2014 r. w miejscowości K., gmina L., woj. (...), działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził A. G. pobiciem wysyłając wiadomości tekstowe sms, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

orzeka:

I oskarżonego D. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu i za to z mocy art. 160 § 1 kk skazuje go, a przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, z mocy art. 160 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II oskarżonego D. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu i za to z mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk skazuje go, a z mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk w brzmieniu sprzed

nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III na mocy art. 72 § 1 pkt 7a kk w zw. z art. 36 § 2 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania się z oskarżycielką posiłkową K. G. i pokrzywdzonym A. G. w jakiegokolwiek formie oraz zbliżania się do nich na odległość co najmniej 100 metrów;

IV na mocy art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 i 3 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

V na mocy art. 44 § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 4 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/86/14 pod poz. 1 (drz 16/15);

VI na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1, ust. 7 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przy zastosowaniu § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. A. B. kwotę 797,04 zł. (siedemset dziewięćdziesiąt siedem 04/100), w tym podatek VAT tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie oskarżycielki posiłkowej K. G. z urzędu w postępowaniu sądowym;

VII na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt: II K 34/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

D. P. lat 30 ma wykształcenie średnie – elektromechanik. Zamieszkuje w D.. Do 30 listopada 2015 r. pracował jako pomocnik magazyniera w punkcie skupu złomu. Z tego tytułu uzyskiwał dochód w wysokości 700,00 zł. miesięcznie. Z dniem 01 grudnia 2015 r. jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Jest kawalerem. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie był karany sądownie.

Oskarżony pozostawał w związku (...). Po rozstaniu, wymieniona związała się z A. G. mieszkańcem K.. W dniu 23 grudnia 2013 r. w R., D. P., powodowany zazdrością o byłą dziewczynę, pobił A. G.. W późniejszym czasie, podczas bytności w K. awanturował się, dążąc do konfrontacji z pokrzywdzonym. W okresie od 01 maja do 21 lipca 2014 r. w przesyłanych A. G. krótkich wiadomościach tekstowych groził mu pobiciem, domagając się pozostawienia jego byłej dziewczyny w spokoju, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.

W dniu 09 sierpnia 2014 r., w godzinach przedpołudniowych A. G. wraz z siostrą K. G. oraz jej czteromiesięczną córką Z. U., które zajmowały miejsce na tylnej kanapie pojazdu, przy czym dziecko w foteliku, wybrał się samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) z K. do D. po części samochodowe. Około godz. 12:00, po wyjeździe z D., za zjazdem do miejscowości T., pojazd pokrzywdzonych zaczął wyprzedzać jadący za nimi, samochodem marki V. (...) koloru ciemnoniebieskiego, D. P.. W trakcie wyprzedzania oskarżony zwolnił, po czym po dokończeniu manewru odjechał. Przed miejscowością

B., w miejscu gdzie zaczyna się obwodnica, oskarżony zatrzymał auto na jezdni, wysiadł z niego, machając rękoma dawał znak do zatrzymania się. A. G. dostrzegłszy ową sytuację, chcąc ominąć oskarżonego, zwolnił. W tym momencie D. P. uderzył pięścią w prawą boczną szybę pasażera w aucie pokrzywdzonego. A. G. kontynuował jazdę. Oskarżony wsiadł do samochodu i udał się za wymienionym. Po minięciu zjazdu do miejscowości B., jadący V. (...) zwrócił się z autem kierowanym przez pokrzywdzonego, po czym po otwarciu prawej przedniej szyby, rzucił w stronę kierowcy wypełnioną cieczą, szklaną butelką, oryginalnie zakapslowaną o poj. 0,33 z napisem (...). Butelka uderzyła w lewą szybę od strony kierowcy, na skutek czego szyba pękła, a odłamki szkła wraz z butelką przedostały się do wnętrza pojazdu. Butelka przemieściła się tuż przed twarzą A. G. i upadła pod nogi pasażera obok kierującego. W reakcji na powyższe, zaskoczony zachowaniem oskarżonego, pokrzywdzony po szarpnięciu kierownicą, zaczął hamować, po czym zjechał na pobocze i się zatrzymał. Kierujący, jak i pasażerowie nie odnieśli żadnych obrażeń. Dziecko w pojeździe zaczęło płakać. W tym czasie oskarżony zawrócił i udał się w stronę D.. Oskarżony swoim zachowaniem naraził A. G., K. G. oraz jej czteromiesięczną córkę na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody :

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. P. k – 24, k – 40v, k – 42v, k – 68, k – 233v;

- zeznania świadków: A. G. k 3 – 3v, k – 38v, k – 55v, k 178v – 179v; K. G. k 7 – 7v, k – 40v, k – 54v, k 151v – 152v; A. Ż. k – 28v, k - 153; G. Z. k – 57v, k - 154; Ł. G. k – 62v, k 153 – 154; K. P. (1) k – 71v, k 154 – 154v;

- dokumenty: protokół oględzin rzeczy k – 12; dane osobopoznawcze k – 26, k - 233; fakturę VAT k – 47; protokół oględzin rzeczy k 56 – 56v; kartę karną k – 226; opinię z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych wydaną przez LK KWP w B. k 236 – 239;

Oskarżony **D. P.** nie przyznał się do stawianych mu zarzutów. W postępowaniu przygotowanym wyjaśnił, iż w sobotę 09 sierpnia 2014 r. w godzinach 08:00 – 12:00 przebywał w pracy, po czym zaraz po pracy pojechał do miejscowości P., na pole po ojca K.. Wskazał, iż nie pamięta o której był w P.. Zaprzeczył, by rzucał w kogoś jakąś butelką, by jechał tego dnia za samochodem pokrzywdzonego, by jechał w stronę B.. Jak wyjaśnił, nawet nie wie jakim on porusza się pojazdem. Podkreślił, że widział obu braci G. po południu w dniu zdarzenia. Przyznał, że z A. G. jest w konflikcie, gdyż jego była dziewczyna poszła do pokrzywdzonego. Zaznaczył jednakże, iż jego zdaniem to nie jest żaden powód do konfliktu lecz to A. G. zaczął się do niego z tego powodu unosić. Jak podał, kiedyś w R. sobie to wszystko wyjaśnili. Wskazał nadto, że jakiś czas temu uderzył A. G. lecz – jak zaznaczył – nie wie kiedy, gdzie, za co. W trakcie konfrontacji z A. G. i K. G. podał, iż w dniu zdarzenia nie jeździł V. (...), ponieważ był zepsuty, a jeździł samochodem zastępczym O. (...) (k – 24, k – 40v, k – 42v, k - 68).

Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień. Potwierdził, że z uwagi na to, iż w pojeździe zastępczym doszło do awarii skrzyni biegów, w dniu 02 sierpnia 2014 r. otrzymał auto zastępcze O. (...). Podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia (k – 233v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy ku przyjęciu odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu czyny wyczerpujące znamiona występku opisanych w art. 160 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd podzielił co do zasady wyjaśnienia oskarżonego jedynie w tej części, w jakiej korespondują z poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Oskarżony przyznał, iż pomiędzy nim, a A. G. istnieje konflikt, gdyż jego była dziewczyna K. P. (1) „poszła do niego”(k – 24). Nie zaprzeczył również, by uderzył pokrzywdzonego (k – 68).

Fakt istniejącego konfliktu pomiędzy oskarżonym, a A. G., co w głównej mierze determinuje ich wzajemne relacje, znajduje dodatkowo potwierdzenie w zeznaniach A. G., K. G., Ł. G., K. P. (1). Przy czym, co ważne - wbrew

nieudolnym i nielogicznym twierdzeniom sprawcy (k – 24) – konflikt ów nie wynika z postawy pokrzywdzonego, lecz jest konsekwencją zachowań samego oskarżonego, który nie mogąc pogodzić się z zakończeniem związku z K. P. (1), powodowany zazdrością, przyjmując za wymienionymi świadkami, mając na uwadze także treść przesyłanych wiadomości tekstowych (k 56 – 56v) w swoim przekazie w sposób oczywisty nawiązujących do osoby byłej dziewczyny, jej aktualnego partnera, szukał konfrontacji z pokrzywdzonym przyjeżdżając pod dom rodzinny wymienionego, wszczynając awantury, bijąc go.

Sąd odrzucił depozycje oskarżonego w pozostałym zakresie uznając je za wyraz przyjętej linii obrony obliczonej na uwolnienie się od odpowiedzialności karnej za zarzucane mu czyny (k – 24, k – 40v, k – 42v, k – 68, k – 233v).

Odnosnie stawianego D. P. zarzutu gróźb karalnych, wymieniony ograniczył się do prostego zaprzeczenia sprawstwu (k – 68, k – 233v). Powyższe nie wytrzymuje konfrontacji z prawdziwymi i szczerymi zeznaniami samego pokrzywdzonego (k – 3, k – 55v, k – 178v) wspartymi treścią udokumentowanych przesyłanych do niego w okresie od 01 maja do 21 lipca 2014 r. wiadomości tekstowych z numeru telefonu należącego, przyjmując dodatkowo za świadkiem G. Z. (k – 57v, k – 154) do oskarżonego. Niezależnie od powyższego depozycje A. G. znajdują dodatkowo potwierdzenie w szczerych zeznaniach K. G. (k – 7, k – 152), Ł. G. (k – 62v, k – 153v) czy K. P. (1) z postępowania sądowego (k – 154). Wymienieni posiadali wiedzę na temat kierowanych przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonego gróźb w formie sms – ów. A. G. im o tym mówił, okazywał im (K. G., K. P. (1)) owe treści przyznając, iż obawia się osoby sprawcy. W ocenie Sądu, nie odbiera depozycjom A. G. w omawianym zakresie wiarygodności fakt, iż w obliczu kierowanych pod jego adresem gróźb i odczuwanej realnej obawy ze strony oskarżonego, tenże zawiadomił o tym policję dopiero z chwilą zaistnienia zdarzenia w dniu 09 sierpnia 2014 r. Wymieniony w sposób przekonujący podniósł, iż ze strony sprawcy zdarzały się również i takie smsy, w których deklarował, iż „da mi spokój, że nie będzie się wtrącał w mój związek z K.” (k – 178v), co skutkowało odstąpieniem od wcześniejszego angażowania w konflikt policji w nadziei, iż owe zachowania ustąpią, aż do dnia 09 sierpnia 2014 r., kiedy to oskarżony powziął konkretne działania skutkujące stanem bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia nie tylko dla samego A. G. ale osób mu bliskich tj. siostry i małoletniej siostrzenicy.

Co zaś się tyczy zarzutu z pkt I aktu oskarżenia, Sąd za podstawę czynionych ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu zajścia przyjął depozycje A. G. (k 3 – 3v, k – 38v, k – 55v, k 178v – 179v) i K. G. (k 7 – 7v, k – 40v, k – 54v, k 151v – 152v), bezpośrednich świadków zdarzenia, jednocześnie pokrzywdzonych, albowiem stanowią one – w ocenie Sądu - spójną, logiczną, wzajemnie uzupełniającą się całość. A. G., bezpośrednio po zajściu, złożył na policji zawiadomienie o przestępstwie odnosząc się w szczególności, w sposób drobiazgowy do jego przebiegu, wskazując w sposób pewny na oskarżonego jako sprawcę. Przyjmując za świadkiem A. Ż., wymieniony dostarczył na K. dowód rzeczowy w postaci rzeczonyj butelki (k – 12), zaś pojazd, którym się wymieniony poruszał w istocie posiadał uszkodzenia w postaci wybitej szyby od strony kierowcy oraz w aucie znajdowały się odłamki rozbitego szkła (k – 28v, k – 153). Równie szczegółowy, korespondujący z depozycjami brata, przebieg zdarzenia wyłania się z przekazu oskarżycielki posiłkowej. Wymienieni na przestrzeni całego postępowania karnego konsekwentnie utrzymywali, iż to oskarżony był tym, który kierując V. (...) koloru ciemnoniebieskiego po nieudanej próbie zatrzymania ich auta zaraz przy wjeździe na obwodnicę, po chwili, w trakcie jazdy, rzucił ową butelką w szybę od strony kierowcy.

Zdaniem Sądu, owe depozycje - mimo iż pochodzą od pokrzywdzonych, bezpośrednio zaangażowanych w wynik postępowania, w tym dodatkowo skonfliktowanych (A. G.) z oskarżonym – nie tracą waloru obiektywnego przekazu z przebiegu zajścia. Wymienieni w sposób rzeczowy, jasny i precyzyjny, choć nie wolny od emocji, opisali co się wydarzyło wskazując z całą stanowczością na oskarżonego jako sprawcę. Nie sposób przyjąć, by na użytek swoistych rozliczeń, powodowani zemstą, wymyślili określoną sytuację chcąc pomówić D. P. o zachowania sprzeczne z prawem, a następnie bezpośrednio po zajściu informowali o tym Ł. G. (k – 62v, k 153 – 154) i K. P. (1), która ostatecznie przed Sądem przyznała, iż otrzymała od K. G. smsa z informacją zaraz po zdarzeniu (k - 154).

Tym samym, wyjaśnienia oskarżonego w tej części, w której zaprzeczył sprawstwu czynu z pkt I aktu oskarżenia, jak i wspierające je zeznania świadków K. P. (2) (k – 234), jak i P. T. (1) (k – 48v, k – 179v), Sąd odrzucił, albowiem zadają kłam wiarygodnym depozycjom ww świadków.

D. P. utrzymywał, iż w dniu zdarzenia tj. 09 sierpnia 2014 r. przebywał do godz. 12:00 w pracy, po czym zaraz po jej ukończeniu udał się do miejscowości P., gdzie miał odebrać ojca z pola, co zresztą K. P. (2) potwierdził, po czym już w trakcie konfrontacji z pokrzywdzonymi wskazał, iż owego dnia nie mógł poruszać się V. (...), gdyż to auto w dniu 02 sierpnia 2014 r. oddał P. T. (2) z uwagi na awarię skrzyni biegów i otrzymał w to miejsce inne auto zastępcze – O. (...), co potwierdził tenże świadek, na dowód czego oskarżony przedłożył fakturę VAT ze stosowną odrębną adnotacją właściciela (k – 47).

W ocenie Sądu, prezentowana przez oskarżonego wersja zdarzenia wsparta zeznaniami cytowanych świadków, nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem pozostaje w oczywistej sprzeczności z depozycjami pokrzywdzonych. Niezależnie od powyższego, świadek K. P. (2) należy do osób z grona najbliższych oskarżonemu (ojciec), co w konsekwencji z uwagi na łączące ich więzy pokrewieństwa, nie pozostaje – w ocenie Sądu – bez znaczenia dla oceny jego zeznań jako mających na celu jedynie wsparcie linii obrony przyjętej przez oskarżonego. Co ważne, wymieniony półtora roku po zdarzeniu, którego nie był uczestnikiem, czy też świadkiem, przywołuje podczas pierwszego w sprawie przesłuchania przed Sądem w dniu 07 grudnia 2015 r., pewnie i bez wątpliwości, że tego konkretnego dnia, a była to sobota, syn pracował do godz. 12:00 i już o godz. 12:15 był u niego na polu i że poruszał się wtedy O. (...) typu combi. Powyższe wpisuje się w depozycje świadka P. T. (1), który utrzymywał, iż – jak to wynika z naniesionej odrębnie adnotacji na fakturze – w dniu 02 sierpnia 2014 r. miało dojść do wymiany auta zastępczego. Warto podkreślić, iż oskarżony od chwili pierwszego przesłuchania w toku dochodzenia do chwili przedłożenia rzeczony faktury w dniu 23 października 2014 r. (k – 46), a której zapis pod poz. 2 odwołuje się do usługi polegającej na wynajmie właśnie auta V. (...) w okresie od 31 lipca do 12 sierpnia 2014 r., miał wystarczająco dużo czasu, by w porozumieniu z właścicielem auto – serwisu, u którego - przyjmując za świadkiem Ł. G. (k – 154) - często naprawiał samochody, nanieść ową adnotację na fakturę na potrzeby toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego.

Wnioski opinii z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych wydanej przez LK KWP w B. (k 236 – 239) nie wniosły istotnych treści do sprawy. Ujawnione ślady linii papilarnych nie nadawały się – zdaniem biegłego – do badania. Sąd podzielił wnioski płynące z przedmiotowej opinii, których żadna ze stron nie kwestionowała.

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się obu zarzucanych mu czynów wyczerpujących znamiona występku opisanych w art. 160 § 1 kk na szkodę A. G., K. G. i jej małoletniej córki Z. U. oraz w art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na szkodę A. G..

Znamię narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 160 kk, może zostać zrealizowane m.in. poprzez sprowadzenie zagrożenia. Przepięstwo stypizowane w art. 160 § 1 kk ma charakter skutkowy (materialny) i należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Niebezpieczeństwo, o jakim mowa, interpretowane jest zazwyczaj jako obiektywna sytuacja, stanowiąca pewien szczególny układ rzeczy i zjawisk o charakterze dynamicznym, z którego rozwojem wiąże się wysokie prawdopodobieństwo nastąpienia uszczerbku obejmującego dobro prawne. Jedną z cech niebezpieczeństwa jest zaś to, że określana tym pojęciem sytuacja ma właściwość przechodzenia w inny stan (A. Zoll, *Narażenie na niebezpieczeństwo (w:) System Prawa Karnego*, t. 4, cz. 1, red. I. Andrejew, L. Kubicki, J. Waszczyński, s. 467 i n.). Niebezpieczeństwo samo w sobie jest więc zmianą w świecie zewnętrznym, która - właśnie ze względu na swój dynamiczny charakter - zawiera w sobie potencjał prowadzący do dalszej zmiany (wyrok SN z dnia 3 grudnia 1999 r., II KKN 377/97, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 4, poz. 2). Dla odpowiedzialności z art. 160 kk wymagane jest, by niebezpieczeństwo, o jakim mowa w tym przepisie, było bezpośrednie, a więc natychmiastowe, realne, konkretnie istniejące w sytuacji już stworzonej przez sprawcę bez jego dalszych możliwych działań (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 04.10.2007 r., II AKa 132/07, KZS 2007/12/53, Prok.iPr. – wkl (...)).

Zgodnie z zarzutem, działanie oskarżonego miało cechować umyślność.

W świetle poczynionych uwag, w realiach niniejszej sprawy, oskarżony swoim zachowaniem polegającym na rzuceniu w trakcie jazdy, przez uchyloną szybę, szklaną butelką wypełnioną cieczą w kierunku A. G., kierującego autem i przewożącego na tylnej kanapie pasażerów, na skutek czego szyba w drzwiach kierowcy została wybita, a butelka

wraz z odłamkami szkła przedostała się, po minięciu twarzy kierowcy, do wnętrza pojazdu, naraził wymienionych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężki uszczerbek na zdrowiu, czym wyczerpał znamiona występku z art. 160 § 1 kk.

Z jednej strony podstawowa wiedza właściwa osobom ze średnim wykształceniem (oskarżony), określony układ sytuacyjny (dwa pojazdy znajdujące się w ruchu, na jezdni, w południe), z drugiej zaś strony będący konsekwencją podjętej przez niego świadomej decyzji rzut ową butelką w stronę kierowcy, dają podstawę ku przyjęciu, że oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę, iż takie zachowanie skoncentrowane na osobie kierującego, z zaskoczenia, rozpraszające kierującego, przy dynamice jazdy, potencjalnie może zakończyć się wypadkiem w zależności od reakcji kierowcy i niesie za sobą dla osób znajdujących się w tym pojeździe realne zagrożenie dla ich życia i zdrowia.

Drugi z przypisanych oskarżonemu czynów stanowi przestępstwo groźby karalnej.

Polega ono na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Jest to oddziaływanie na psychikę ofiary w taki sposób, ażeby groźba zrodziła w niej obawę urzeczywistnienia zapowiedzi. Groźenie jest wówczas karalne, gdy groźba wzbudza w zagrożonym obawę spełnienia i obawa ta jest uzasadniona (O. Górniok: O. Górniok, S. Hoc, S.M. Przyjemski Kodeks Karny Komentarz, tom III, str. 165-166).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy ocenę, czy groźby pobicia istotnie wzbudziły w pokrzywdzonym A. G. obawę ich spełnienia Sąd oparł przede wszystkim na wiarygodnych depozycjach samego wymienionego o własnych doznaniach. Pokrzywdzony wielokrotnie podkreślał, iż obawia się sprawcy. Zresztą na tę obawę artykułowaną przez A. G. wskazują również K. G. i Ł. G..

Nawiązując do wcześniejszych rozważań, niebezpieczeństwo realizacji groźby nie musi obiektywnie istnieć, obiektywna musi być jedynie sama groźba. Wystarczy, aby niebezpieczeństwo spełnienia groźby zostało odebrane jako realne przez samego pokrzywdzonego. O subiektywnym odczuciu decydują natomiast właściwości osoby zagrożonej i stan, do jakiego doprowadziła ją groźba. Subiektywizm groźby karalnej nakazuje zwrócić szczególną uwagę na stosunek potencjalnych sił, którymi rozporządza groźący do tych, które są w dyspozycji zagrożonego dla ich odparcia. Stąd też, zdaniem Sądu, istotnym było położenie nacisku na wyjaśnienie wzajemnych relacji pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym.

W ocenie Sądu, A. G. w realiach niniejszej sprawy, każdorazowo otrzymując smsy zawierające w swej treści zapowiedzi konkretnych zachowań skierowanych przeciwko jego osobie mieszczących się w pojęciu pobicia, zważywszy na wcześniejsze już doświadczenia z udziałem oskarżonego, który stosował wobec niego przemoc fizyczną, miał prawo obawiać się o swoje zdrowie i w subiektywnym jego odczuciu groźby te mogły wywołać u niego przekonanie, że są poważne i że mogą zostać spełnione.

Dla bytu tego przestępstwa, nie jest wymagalne, aby sprawca miał rzeczywisty zamiar zrealizować groźbę.

Groźby przekazywane w formie przesyłanych na przestrzeni od 01 maja do 21 lipca 2014 r. krótkich wiadomości tekstowych odzwierciedlały stały, utrwalony od początku, niezmienny stosunek oskarżonego do pokrzywdzonego, stąd też uprawnionym jest przyjęcie działania w warunkach czynu ciągłego tj. art. 12 kk.

Kierując się ogólnymi dyrektywami i zasadami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, uznając oskarżonego za winnego popełnienia przypisanych mu czynów, Sąd wymierzył mu odpowiednio:

- za czyn I, przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, z mocy art. 160 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – jako względniejsze, karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I wyroku),

- za czyny II z mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – jako względniejsze, karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym (pkt II wyroku).

Sąd w myśl art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 i 3 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – jako względniejsze, w miejsce orzeczonych jednostkowych kar ograniczenia wolności wymierzył D. P., stosując zasadę częściowej absorpcji, karę łączną 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym (pkt IV wyroku).

Zważywszy, iż oskarżony nie pracuje, nie posiada cenniejszego majątku, pozostaje na utrzymaniu rodziców, jest zdrowy (dane osobopoznawcze k – 26, k - 233) trafność reakcji karnej w stosunku do oskarżonego nakazywała wymierzenie mu w obu przypadkach kary ograniczenia wolności w jej wariacie wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. To właśnie obowiązek pracy na cele społeczne w wymiarze orzeczonym przez Sąd stanowić będzie realną dolegliwość w stosunku do oskarżonego i da mu szansę wyrobienia w nim pożądanej przez prawo postawy ukierunkowanej na przestrzeganie porządku prawnego.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim rodzaj naruszonych dóbr prawnych (prawo do wolności od strachu; zdrowie), sposób i okoliczności popełnienia czynów, jak i motywację oraz postać zamiaru.

Z uwagi na powyższe, czyny oskarżonego ostatecznie wykazują wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy wymiarze kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy czynami, za które orzeczone kary podlegają połączeniu (wyrok SA w Łodzi z dnia 09.05.2001 r., II AKA 63/01, opubl. OSN PiPr 2002/7-8/20).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, biorąc pod uwagę powyższe, jak również związek przedmiotowo – podmiotowy łączący przypisane oskarżonemu czyny, jak również to, w jakich odstępach czasu zostały one popełnione, uznać należy - iż przyjęcie za podstawę w procesie wymiaru kary łącznej zasady częściowej absorpcji i orzeczenie jej w wymiarze 12 miesięcy pozwoli uznać ją za adekwatną zarówno do stopnia zawinienia, jak i społecznej szkodliwości czynów, których się dopuścił. Zważyć bowiem należy, iż oskarżony w stosunkowo krótkich odstępach czasu (01.05.2014 r. – 21.07.2014 r.; 09.08.2014 r.) dopuścił się dwóch przestępstw, tj. występku określonego w art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz występku określonego w art. 160 § 1 kk popełnionych w obu przypadkach na szkodę A. G., a w ostatnim przypadku na szkodę także K. G. i małoletniej Z. U..

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył oskarżonemu jego uprzednią niekaralność (karta karna k - 226).

W procesie wymiaru kary Sąd nie dopatrył się szczególnych okoliczności obciążających.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom pokrzywdzonych, mając na uwadze ujawnioną przez A. G. treść wiadomości tekstowej stanowiącej niejako zapowiedź kolejnych bezprawnych działań ze strony oskarżonego (k – 178v), Sąd stosownie do brzmienia art. 72 § 1 pkt 7a kk w zw. z art. 36 § 2 kk, w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, nałożył na oskarżonego obowiązek powstrzymywania się od kontaktowania się w jakiegokolwiek formie z pokrzywdzonymi oraz zbliżania się do nich na odległość 100 m. (pkt III wyroku).

Nałożony obowiązek probacyjny ma głównie prewencyjny charakter. Ma służyć przede wszystkim zminimalizowaniu możliwości ponownego kontaktu sprawcy z pokrzywdzonymi, zwłaszcza w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

O kosztach reprezentacji oskarżycielki posiłkowej K. G. sprawowanej z urzędu Sąd orzekł jak w pkt VI wyroku.

Na mocy art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż wobec braku dochodów oraz cenniejszego majątku uiszczenie ich przez niego byłoby dla niego zbyt uciążliwe (pkt VII).